

'We zullen het zeker niet makkelijk krijgen dit jaar'

DOOR PETER VAN DER AART

HAARLEM - Dit weekeinde beginnen vier verenigingen uit de regio Haarlem aan de softbalcompetitie in de hoofdklasse voor vrouwen. Naast de oudgedienden Iber Lengua Terrasvogels en Sparks Haarlem zullen ook de promovendi Olympia Haarlem en DSS acte de presence geven op het hoogste niveau. Voor DSS-buitenveldster Jacqueline Wesselink betekent dit een terugkeer op het podium waar zij in 2005 afscheid van nam.

Vorig jaar vierde Jacqueline Wesselink haar 25-jarig jubileum als softbalster. „Normaal gesproken gaan kinderen vanaf hun zesde softballen. Ik heb op mijn vijfde echter zo lopen drammen dat ik peanutbal wilde spelen, dat ik uiteindelijk werd toegelaten”, blikt Wesselink terug.

Dat de keuze op DSS viel, was geen wonder. Naast het vele werk dat haar vader als districtsbestuurder voor de honk- en softbalbond deed, was hij, evenals haar moeder, regelmatig op de velden van de Haarlemse vereniging te vinden. In haar tienerjaren brak Wesselink met de familietraditie en maakte de over-

stap naar het juniorenteam van stadsgenoot Onze Gezellen. In 1995 zette zij met dat team de eerste kroon op haar werk met het behalen van de landstitel. „Voor mij is dat nog steeds een van de hoogtepunten uit mijn carrière”, stelt de inmiddels 31-jarige routinier.

In 2000 maakte Wesselink de overstap naar het tweede team van het inmiddels in Olympia Haarlem opgegane DSC '74. Het was toenmalig coach Rob Walgien die haar in 2002 bij de hoofdmacht van de Schalkwijkse formatie betrok. „Ik had onder Marjan van Ginhoven in het tweede ook links leren slaan. Ik was in die dagen nog behoorlijk snel en dat maakte mij tot een zeer bruikbare speelster. In 2003 werd Wesselink met DSC landskampioen. „Een geweldige ervaring die ik nooit meer zal vergeten.”

De kwaliteiten van Wesselink bleven niet onopgemerkt en aan het eind van 2004 werd zij geselecteerd voor Oranje. Na een kortstondige interlandcarrière nam zij na het winnen van de Europa Cup 2 met DSC in 2005 afscheid van de hoofdklasse om op het DSS-nest terug te keren.

Wesselink: „Ik ben op jonge leeftijd bij het turnen ten val gekomen en ondervind daar tot op de dag van vandaag hinder van. Eigenlijk speel ik altijd met pijn in mijn rug. Mede daarom heb ik na 2005 een stapje terug gedaan.”

Wesselink noemt zichzelf geen natuurtalent. „Ik heb er altijd hard voor moeten knokken om met de top mee te kunnen. Het plezier dat het softbal mij echter oplevert, heeft altijd opgewogen tegen de inspanning en de pijn die het met zich meebrengt.” Dat zij vijf jaar na dato weer terugkeert aan de top vindt Wesselink zelf niet heel erg bijzonder. „Het behalen van het kampioenschap in de eerste klasse vorig jaar was meer iets dat mij overkwam dan dat het een doel op zich was”, zegt Wesselink.

Ook komend seizoen heeft zij plezier hoog in het vaandel. „Natuurlijk wil ik winnen, maar op mijn leeftijd relativeer je winst en verlies iets makkelijker. Dat moet ook wel, want we zullen het zeker niet makkelijk krijgen dit jaar.”

Op de vraag of dit dan haar laatste jaar is, antwoordt zij: „Ieder jaar is mijn laatste jaar!”